

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษา (1) การรับรู้ของประชาชนในพื้นที่เสี่ยงภัย “ธรณีพิบัติ” จังหวัดระนองที่มีต่อระบบการสื่อสารเพื่อการเตือนภัย (2) ความเข้าใจของประชาชนในพื้นที่เสี่ยงภัย “ธรณีพิบัติ” จังหวัดระนองที่มีต่อระบบการสื่อสารเพื่อการเตือนภัย (3) ความคิดเห็นของประชาชนในพื้นที่เสี่ยงภัย “ธรณีพิบัติ” จังหวัดระนองที่มีต่อระบบการสื่อสารเพื่อการเตือนภัย

การวิจัยนี้เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพ เลือกกลุ่มตัวอย่างแบบเจาะจงจากประชาชนที่อาศัยอยู่ในพื้นที่เสี่ยงภัย “ธรณีพิบัติ” ที่บ้านทับเหนือ (หาดประพาส) หมู่ที่ 2 ตำบลกำแพง อำเภอสุดทราย จังหวัดระนอง จำนวน 40 คน เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล คือแบบสัมภาษณ์เจาะลึก วิเคราะห์ข้อมูลโดยวิธีการพรรณนาวิเคราะห์

ผลการวิจัยพบว่า (1) ประชาชนส่วนใหญ่ในพื้นที่เสี่ยงภัย “ธรณีพิบัติ” จังหวัดระนอง หลังเหตุการณ์ธรณีพิบัติภัย “สึนามิ” ไม่คิดจะย้ายถิ่นฐาน และมีวิถีชีวิตแบบเดิม ยังรู้สึกกลัวคลื่นสึนามิ มีการรับรู้เกี่ยวกับสาเหตุ ลักษณะการเกิดคลื่นสึนามิและวิธีปฏิบัติตัวเมื่อเกิดคลื่นสึนามิ และติดตามข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับแผ่นดินไหวเป็นประจำทุกวันจากสื่อโทรทัศน์มากที่สุด รองลงมา คือ วิทยุกระจายเสียง และโทรศัพท์แจ้งข่าวจากญาติตามลำดับ (2) ประชาชนในพื้นที่เสี่ยงภัย “ธรณีพิบัติ” จังหวัดระนองส่วนใหญ่ มีความเข้าใจเกี่ยวกับระบบการสื่อสารเพื่อการเตือนภัย ได้แก่ การสื่อสารผ่านหอเตือนภัย การซ้อมอพยพหนีภัยและการแจ้งเตือนภัยผ่านโทรทัศน์ วิทยุกระจายเสียง ในระดับดี (3) ประชาชนในพื้นที่เสี่ยงภัย “ธรณีพิบัติ” จังหวัดระนองส่วนใหญ่มีความคิดเห็นว่าสัญญาณไซเรนของหอเตือนภัยมีเสียงเบาไม่ครอบคลุมพื้นที่เสี่ยงภัย และต้องการให้มีการทดสอบ ดูแลรักษาอุปกรณ์อย่างต่อเนื่อง ในส่วนของการซ้อมอพยพหนีภัยเห็นว่าเส้นทางอพยพหนีภัยไม่เหมาะสมเนื่องจากระยะทางไกลและเป็นทางราบขนานไปกับทะเลทำให้เกิดความเสี่ยงมากขึ้น และควรมีการนำเสนอข้อมูลข่าวสารและการแจ้งเตือนภัยผ่านสื่อวิทยุโทรทัศน์และวิทยุกระจายเสียงอย่างต่อเนื่อง

The objective of this study was to investigate: (1) Perceptions regarding early-warning communication system for those living in areas at high risk of disaster in Ranong province; (2) their understanding of the system; and (3) their opinions.

This qualitative study obtained data through in-depth interviews, in accordance with interview guidelines, from 40 purposively selected samples in Moo 2, Ban Thap Neua (Praphat Beach), Tambon Kamphuan, Suk Samran District, Ranong, which is considered at risk for disasters. An analytic-descriptive approach was used for data analysis.

Results were as follows: (1) Even after tsunami on December 26, 2004, most samples did not want to move, and their lifestyles were unchanged. They did express a fear of tsunami. They reported an understanding of the cause and mechanism. They knew what action to take in tsunami. They reported monitoring television for earthquake news everyday, followed by radio and phone calls from relatives; (2) Most samples said that they had a good understanding of early-warning communication system, including signal towers, knowledge of evacuation procedures and television and radio announcements; and (3) Most samples felt that warning siren from the signal towers was not loud enough to be heard, and requested a continuation of tests and maintenance of the system. Regarding knowledge of evacuation procedures, they felt the evacuation routes were inappropriate because evacuation through the long and flat routes which ran along the sea could increase risk. In addition, they suggested warnings and regular information be presented on television and radio.